

PÕIMUNUD
SAATUSE-
LÕNGAD

Adena Sepp

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.*

*Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.*

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Irma Aren
Korrektor Inna Viires

© 2012 Nadežda Sepp
© 2012 Kirjastus ERSEN

E05242412
ISBN 978-9949-25-233-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

1

Kogu nädala olid püsinud väga kuumad ilmad. Päike küttis toad lämmatavalt palavaks, nii et isegi ööd ei toonud sellesse niiskesse leitsakusse erilist jaheidust.

Päeval olid aknad pärani lahti ning Tarvi oleks meelstasti need ka öösel avatuks jätnud, kuid Mariina oli järjekindlalt sellele vastu seisnud. Tarvi ei mõistnud Mariina kusagil alateadvuses püsivat pelgu öösel avatud akende pärast. Ega Mariina osanudki seletada, kust selline vastumeelsus pärit on, või ei tahtnud ta sellest lihtsalt rääkida. Tarvi ei sundinud kunagi Mariinale oma tahtmisi peale. Oli kord juba sellise leplikku loomuga mees, kes austas naise soove.

Täna oli Mariina siiski järele andnud, isegi külgakardinad jätnud aknale ette tõmbamata, et öö jahedus tuppa pääseks ja vähekegi leevendaks seda põrgulikku leit-

sakut. Pikapeale oli ka temani jõudnud arusaam, et umbses ruumis ei saa korralikult välja magada, kuid igaks tööpäevaks pidi ta ju erk ja kraps olema. Aknast sisse puhuv nõrk tuuleõhk värskendas tõepoolest palavust ning Mariina pidi tunnistama, et seda võinuks juba ammugi teha. Täna voodisse pugedes oli ta peaaegu kohe uinunud. Päev oli olnud väsitav ja eks kuumus tegi oma töö.

Ometi ärkas ta kesköö paiku higist leemendavana üles tajudes, et nad ei ole magamistoas enam kahekesi. Tarvi magas raskelt, väike norin üksnes kinnitas tema sügavat und. Mariina kuulatas hinge kinni pidades. Kardina akna ees liikus vaikselt tuules ning õuest kostis tuppa tänaval sõitvate autode tasast sahinat. Ei mingit muud heli, kuid ometigi oli Mariina kindel, et teda ei äratanud Tarvi unenorin ega ka autohääled, vaid miski muu. Pingsalt jälgis ta akna ees hõljuvat kardinat... See miski häiriv oli tulnud just nagu sealt avatud akna juurest. Või oli see siiski olnud üksnes temani unenäost jõudnud aimatav sosin?

Süda kloppis lausa kurguaugus ning öösärk kleepus tema higiseks tõmbunud ihu külge. Jumaluke, ega tal nüüd äkki keset ööd viimaks südamega probleemid ole tekkinud? Sellises vanuses võib ju kuumaga kõike juhtuda.

Vaevaliselt, et mitte Tarvit äratada, upitas ta end patjade najale poolistikile ning püüdis käega lehvitades kuumavale ihule pisutki tuuleõhku saada. Sa-

mas tardus ta käsi õhku... Aknaklaasile joonistus kuuvalguses selgelt eristatav inimkuju, kellel näis midagi helklevat peas ja käes olevat... Oh, jumaluke! Kes küll on suutnud ronida siia kolmanda korruse akna taha, kus isegi rõdu ei ole! Kui ta just alpinist ei ole või tõstukit ei kasuta. Aga milleks? Neil ei ole ju erilist varandustki, mida keegi peaks tulema siia öösel hirmustama.

Mariina kavatses juba Tarvi äratada, kuid samas kaudus temani koos kardina liikumisega vaikne sosin... Marisa!

Tardununa jõllitas ta akent. Kas ta oli seda tõesti kuulnud või oli see üksnes tema rahutu meele vingerpuss? Kuju seisis ning Mariina jälgis seda hirmunult, olles valmis tolle väiksemagi liigutuse korral Tarvi üles ajama. Mariina tundis juba, kuidas liigest pingutusest silmad vesiseks kiskusid, kuid ta ei julgenud pilku ka kõrvale keerata. Kuju seisis liikumatuna. See sundis teda viimaks pisut rahunema, kuna varas ei seisaks niimoodi tardunult paigal. Lõpuks arvas selle siiski olevat varju, mille kuu kujutisena aknale peegeldas. Kasvasid ju akna taga kõrged kased ja nende oksad võisid tõesti kujundi moodustada või oli see ehk pilvevari kuu ees. Uh, et see täiskuu hakkas tuppa paistma just nüüd, mil ta oli akna avatuks jätnud ega olnud ka külgakardinaid ette tõmmanud. Nagu nimme. Või püsis see tema alateadvuses, et avatud akna korral võib juhtuda midagi ootamatut.

Äkki kattis pilv täielikult kuu, tuba muutus taas päris pimedaks ning vari akna taga tuhmus. Mariina ohkas kergendatult ning kavatses taas pikali heita. Küllap oli ta näinud unes midagi, mis oli ta üles ajanud. Räägitakse ju, et täiskuu pidavat kaudselt mõjutama inimeste meeli. Kuid vaevalt end liigutada jõudnud, kostis temani taas sosin: Marisa! Nüüd juba pisut nõudlikumal toonil. Siis väike vaikusehetk ja seejärel juba üpriski igatsevalt ja kutsuvalt: Marisa!

Oi õudust! Mariina tundis, kuidas ihukarvad püsti tõusid ja süda taas meeletult kloppima hakkas, nagu plaaniks too kurgust välja hüpata. See polnud enam luulu ta meeltes, ta oli seda ju täiesti selgelt kuulnud... Issake! Marisaks oli teda kutsunud ju üksnes *tema* ja see tähendab ainult seda... *Tema* on jällegi kohal! *Ta* leidis mind uuesti üles! Külma higi kattis kogu ihu ning hirmuvärin pani hetkega kogu keha vappuma. Kuidas ta ometi kohe ei suutnud paika panna, kes see on, kui märkas seda läigatust varju juures. Kuuvarjud ei helkleks nii metalselt.

Tarvi avas ehmunult silmad ning nähes taas pilve tagant paistma hakanud kuu valgel kaamana patjade najal istuvat Mariinat, rapsas hooga istuli ning haaras naise käed oma pihku. Need tundusid jääkülmadena ning hetkega haaras teda paanika, et on juhtunud midagi kohutavat.

„Mariina! Mis sinuga on?”

Mariina keeras pea vaevaliselt tema poole ja sosistas vaikselt nagu peljates, et keegi võiks teda kuulda:

„Ei ole midagi hullu... Ma nägin lihtsalt halba und.”

Samal ajal vargsi akna poole heidetud pilk kinnitas, et viirastuslik kuju oli kadunud. See tõi küll kergendust, kuid ühtlasi külvas hinge ka paanikat. Nüüd, kui ta teab, kes see oli, peab ta hoopiski Tarvi pärast hirmu tundma.

„Sa ehmatad mind nii lausa poolsurnuks... See pidi ikka jube unenägu olema, mis sind nõnda värisema ajas.”

„Küllap siis oli, aga ega ma oska enam täpselt öelda, mis seal oli, ja õnneks on see nüüd möödas... Eks selline kuumus teeb natuke segaseks. Nojah, ja täiskuu ka veel...”

„Hakka nüüd jah veel kuud süüdistama...” Tarvi mui-gas tähenduslikult. „Küllap põed rohkem lahtise akna pärast.”

„Ära aja rumalat juttu, keegi ei roniks kolmandale korrusele avatud akna taha.” Mariina üritas häälele rahulikku tooni anda ja sättis end taas pikali. „Maga rahulikult edasi! Ma püüan ka uuesti uinuda.”

Tarvi silitas rahustavalt tema kätt ning keeras end taas unele. Lämbe on tõepoolest ja oh neid naiste unenägusid!

Mariina lamas avasilmi ning surus tugevalt käsi ikka veel pekslevale rinnale. Aeg-ajalt eksles pilk tahtmatult

Adena Sepp

akna poole, kuid peale kuuvalguse ei olnud seal enam midagi. Jumaluke küll! Nii palju aastaid oli ta rahus elanud ja kõik oli ammugi unustuse hõlma vajunud, kuid nüüd meenus kõik taas nii, nagu oleks see juhtunud alles eile...